

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: I. Y. (X), nar. X
státní příslušnost X
t. č. bytem v X
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem PO Box 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2025, č. j. OAM-1407/ZA-ZA11-VL14-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 12. 2. 2025, č. j. OAM-1407/ZA-ZA11-VL14-2024, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 34 154 Kč k rukám Mgr. Farida Alizeye, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. O nákladech tlumočnicka **bude rozhodnuto** samostatným usnesením.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žádost posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí posuzoval žalovaný opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce nejprve shrnul nové důvody druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany (odsouzení žalobce, obavy z uvěznění – nedůstojné a ponižující zacházení ve výkonu trestu, trvalý partnerský vztah a očekávání narození dítěte). Brojil i proti nepřeložení doložených dokumentů a bagatelizaci osobní situace žalobce. Namítl i nemožnost zajistit si v Turecku potřebný příjem k zajištění rodiny v ČR. Opětovně poukázal i na nedodržování práv Kurdů v Turecku.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce měl k podání nové žádosti shodné důvody jako k předešlé. K provozování sázkové hry uvedl, že s ní související údajné problémy se datují již od roku 2018, tedy žalobce je v době podání první žádosti, pokud je považoval za natolik závažné a hodné mezinárodní ochrany, měl uvést již v předchozím řízení, což neučinil. K řešení osobní a rodinné situace podle něj neslouží zákon o azylu.

III. Hodnocení věci soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná a *důvodná*.
5. Z obsahu správního spisu vyplývá, že první žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 26. 12. 2020. Žalovaný první žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 21. 7. 2021, č. j. OAM-896/ZA-ZA12-ZA03-2020. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, o níž bylo definitivně rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2022, č. j. 22Az 39/2021-56, ve spojení s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022 – 33, tak, že tato byla zamítnuta.
6. Dne 16. 10. 2024 žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
7. V rámci poskytnutí údajů v žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, muslim, bez politického přesvědčení, neboť se o politiku nezajímá. K rodinnému stavu uvedl, že je rozvedený, má 4 děti, všechny děti včetně jejich matky žijí v Turecku. Do ČR poprvé přicestoval před 4 lety ilegálně v nákladním voze, v červenci 2023 se po sňatku v ČR vrátil do Turecka, kde strávil 17 dní. O mezinárodní ochranu žádá podruhé, je zdravý, v Turecku byl odsouzen, kvůli tomu byl po příjezdu do Turecka ve vězení 10 dnů. Vlastnil sázkovou kancelář a s tím měl problémy. Kvůli tomu byl zadržen, po 10 dnech utekl a opět nelegálně opustil Turecko. K dotazům na odlet z Turecka a útěk z vězení uvedl, že byl propuštěn, že kdyby ho potřebovali, budou ho kontaktovat,

využil toho a odjel, na letišti se ho nikdo na nic neptal. V České republice se mu líbí, už si tu zvykl, nikdo se do nikoho nenaváží, je tu spokojený.

8. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že byl ženatý v Turecku, ale rozvedl se, poté se v České republice opět oženil, ale znovu se rozvedl. Do Turecka se v roce 2023 vrátil z důvodu vyřízení cestovního pasu, byl tam asi 10 dní z toho 6 strávil ve vězení. Při vyřízení cestovního dokladu potíže neměl, ani s vycestováním z vlasti potíže neměl. K pobytu ve vězení uvedl, že dříve podnikal v oboru sázkových kanceláří a vázala se k tomu nějaká pokuta. Doplnil, že v Turecku vlastnil sázkovou kancelář a provozoval ji, činnost sázkové kanceláře ukončil v roce 2018, provozoval ji asi rok. Je vyučený pekař, nic dalšího dělat neumí, ale jelikož si nevydělával jako pekař dost, tak začal provozovat sázkovou kancelář. Důvodem uvěznění v 07-2023 byly sázky na fotbalové utkání, které nebylo povoleno, o tom nevěděl. Uvěznění se vázalo k tomu, že dostal pokutu a podmínku na dobu 4 let. Dostal k tomu nějaké dokumenty, neví, kde jsou. K propuštění uvedl, že byl ve vězení 6 dnů, když ho propouštěli, tak mu nic neřekli, žádný soud neproběhl, ale bylo mu řečeno, že ho budou předvolávat k soudu. Řízení prý stále pokračuje, ještě nebylo ukončeno. V minulosti žádný trestný čin nespáchal, tak když ho propustili, prostě odjel do České republiky. Na dotaz žalovaného uvedl, že neví, co znamená, že dostal podmínku na 4 roky, nerozumí tomu, neví, co znamenají ty 4 roky. Na dotaz, jak vysokou pokutu dostal, uvedl, že žádnou pokutu nedostal. K dotazům, že říkal, že dostal pokutu, uvedl, že si vzal právníka, kterému platil, peněžitou pokutu nedostal. Pokud jde o tvrzení na povolený fotbalový zápas, ke kterému se vztahovaly sázky, uvedl, že se nejedná o skutečný fotbalový zápas, ale o internetovou hru, která je v Turecku zakázaná. Tuto hru nechával hrát lidi ve své provozovně, měl z toho provize, nebyl sám, kdo nechával hrát tuto hru ve své sázkové kanceláři, bylo potrestáno mnoho lidí po celém Turecku. Nevěděl, že je to nelegální. V případě návratu do Turecka by mohl jít do vězení, protože proběhla nějaká soudní jednání, kterých se nezúčastnil. Dále uvedl, že je kurdské národnosti, společnost ke Kurdům přistupuje ponižujícím způsobem, o čemž ale hovořil v předcházejícím řízení. Do Turecka se vrátit nechce.
9. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany uvedl, že dokládá dokumenty ohledně svého zadržení, neví, co se v dokumentu píše, protože neumí moc dobře číst a psát. Dokumenty vyžádala jeho matka na soudu, do Turecka se vrátit nechce, byl by tam znovu zadržený jako minule. Závěrem uvedl, že se bude zase ženit.
10. Napadeným rozhodnutím žalovaný posoudil opakovanou žádost žalobce jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Neshledal důvody pro nové posouzení žádosti žalobce.
11. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit, zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
12. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

13. Unijní základ tohoto ustanovení představuje čl. 40 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále též „procedurální směrnice“), který upravuje tzv. následné žádosti. V odst. 2 umožňuje členským státům nejprve provést předběžné posouzení, zda se objevily nebo zda žadatel předložil nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice. Musí se jednat o nové skutečnosti nebo zjištění, které *významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany* (odst. 3). Zároveň podle odst. 4 tohoto ustanovení mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel *nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku*, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek podle článku 46.
14. Podle čl. 42 odst. 2 procedurální směrnice mohou členské státy ve vnitrostátním právu stanovit pravidla pro předběžné posouzení podle článku 40. Tato pravidla mohou, mimo jiné (a) uložit dotyčnému žadateli povinnost, aby uvedl skutečnosti a předložil důkazy, které odůvodňují nové řízení, a (b) povolit, aby proběhlo předběžné posouzení pouze na základě písemného podání bez osobního pohovoru.
15. V nyní posuzované věci žalovaný rozhodl o nepřípustnosti žádosti žalobce na základě zjištění, že žalobce dílem uvedl skutečnosti, které byly předmětem zkoumání v předcházejícím řízení (kurdská národnost), a dílem sice tvrdil nové skutečnosti, které ale mohl tvrdit již v předcházejícím řízení a bez vlastního zavinění je neučinil předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a zároveň tyto důvody nejsou azylově relevantní, a dílem uvádí žalobce námitky, které mají být řešeny v řízení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
16. Pokud jde o důvod spočívající v kurdsém původu žalobce, tak žalobce oproti své žádosti z roku 2020 netvrdí nic nového, co by mělo relevanci z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. Při poskytnutí údajů k opakované žádosti k tomuto důvodu neuvedl žádnou novou skutečnost, naopak konstatoval, že o souvislostech svého kurdského původu hovořil v předcházejícím řízení a na tom se nic nezměnilo. Důvody související s kurským původem žalobce byly již v předchozích rozhodnutích vypořádány a soud na svá předcházející rozhodnutí pro stručnost odkazuje.
17. Pokud jde o provozování sázkových her žalobcem, z pohovoru s ním vyplývá, že se jedná o skutečnosti, které mají svůj původ v roce 2018, a žalobce nijak srozumitelně nevysvětlil, proč tyto skutečnosti neuplatnil již ve své žádosti v roce 2020. Z protokolu o pohovoru vyplývá, že provozováním sázkových her řešil žalobce své ekonomické problémy, které byly konečně i hlavním důvodem jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud se tedy nyní žalobce dovolává skutečností, které mají svůj původ v roce 2018 a které neuplatnil v předcházející žádosti, není splněna výše uvedená podmínka § 11a odst. 1 sub. (b) zákona o azylu. To však soud považuje za nedostatečný závěr.
18. Žalobce v řízení před správním orgánem doložil listiny, které se měly vztahovat k trestnímu stíhání a odsouzení žalobce. Tyto listiny žalovaný nenechal přeložit a k jejich překladu přistoupil až soud v rámci řízení a následně je provedl jako důkaz u soudního jednání nad rámec správního spisu. Z těchto listin vyplývá, že k odsouzení žalobce došlo dne 12. 1. 2021 a soudní rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 5. 2021. U prvního jednání provedl tlumočnický rychlý překlad listin do protokolu s tím, že žalobce byl odsouzen

k podmíněnému trestu, nicméně při vyhotovování podrobného soudního překladu z listin nevyplývalo, že by byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu. Naopak z něj plyne, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 3 roky a 4 měsíce (trest byl snížen pod základní výměru v délce trvání 4 let odnětí svobody) a dále z těchto listin plyne, že trest není odložen.

19. Je zřejmé, že k odsouzení žalobce došlo až poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, a jedná se tak o skutečnost, kterou nemohl bez své viny uplatnit v původním řízení. Žalovaný nijak nezpochybnil, že se žalobce o odsouzení dozvěděl až během své návštěvy Turecka v roce 2023.
20. Soudu proto nezbylo, než zohlednit odsouzení žalobce jako novou skutečnost. Je nutné se proto zabývat tím, zda by byla v případě žalobce naplněna výše uvedená podmínka § 11a odst. 1 sub (c) zákona o azylu, tj. že žalobcem uváděné skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
21. V případě důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu je podstatné, že žalobce byl trestán za provozování zakázané sázkové hry, tj. nehrozí mu v této souvislosti pronásledování z pronásledování za uplatňování politických práv a svobod.
22. Jinou otázkou je ale pronásledování dle § 12 zákona o azylu z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů a hrozba vážné újmy újma podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (za vážnou újmu se podle tohoto zákona mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.
23. Žalobce tvrdí, že výkon trestu odnětí svobody by pro něj jako Kurda představoval ponižující zacházení, tj. je třeba se zabývat jak otázkou možného pronásledování žalobce s ohledem na příslušnost k určité sociální skupině (Kurd) a nelidským či ponižujícím zacházením, to vše v souvislosti s výkonem trestu. V řízení totiž žalovaný výslovně uvedl, že již při zadržení v roce 2023 byl fyzicky napadán, a vyjádřil obavu ze stejné situace v případě, kdy by musel nastoupit do výkonu trestu. Podmínkami výkonu trestu v Turecku obecně, ani zvláště ve vztahu ke Kurdům, se žalovaný nezabýval. Soud tuto skutečnost nemohl přehlédnout a s ohledem na obsah správního spisu ani překlénout vlastním posouzením.
24. S ohledem na to nezbylo soudu, než dospět k závěru o důvodnosti žaloby.
25. Naopak správně posoudil žalovaný skutečnosti související s osobním životem žalobce, tj. existenci dalšího družského vztahu žalobce s vizí uzavření manželství, těhotenství partnerky a očekávané narození potomka, resp. jeho vztah k České republice. Případné manželství nebo jiný trvalý partnerský vztah není důvodem poskytnutí mezinárodní ochrany a žalobce může na změnu své soukromé životní situace reagovat prostředky k tomu určenými, tj. odpovídající žádosti dle zákona o pobytu cizinců.
26. K možnosti udělení humanitárního azylu, kterou žalobce v souvislosti s těhotenstvím partnerky uváděl, soud konstatuje, že v případě péče o nezletilé dítě může jednat o zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobce dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. na neposouzení nejlepšího zájmu dítěte dle Úmluvy o právech dítěte. Dotčení práva na soukromý a rodinný život se věnoval opakovaně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022–55, Nejvyšší

správní soud uvedl, že „[58] Sedmému senátu je třeba dát za pravdu v tom, že v současné době je ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění. V řízení o vyhoštění je ostatně Česká republika povinná, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, zkoumat, zda by vyhoštění nebylo v rozporu s některými ze základních práv zaručených Úmluvou. Zjistí-li správní orgány, že by v důsledku vyhoštění k takovému zásahu došlo, mohou k vyhoštění přikročit jen prokáží-li, že tento zásah je přiměřený sledovaným cílům, a odpovídá „naléhavé společenské potřebě“ (viz např. rozsudek ESLP z 9. 4. 2019, stížnost č. 23887/16, I. M. proti Švýcarsku, bod 72 a judikatura tam citovaná). Jsou rovněž povinny zkoumat řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, mezi která patří mj. nejlepší zájem dítěte či dětí cizince, jakož i pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb v hostitelské zemi a v zemi původu (rozsudek ESLP z 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, Ünner proti Nizozemsku, body 57 a 58). Přestože se takové řešení nemusí jevit jako nejlepší či nejvhodnější, rozšířený senát nemá možnost aprobovat výklad § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který by byl v rozporu s požadavky unijního práva, tedy podstatou a logikou mezinárodní ochrany, jak je vyložila judikatura Soudního dvora. Případná změna právní úpravy je primárně na zákonodárci.“ V usnesení ze dne 27. 2. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021–66, uvedl: „[25] Rozšířený senát se též v usnesení ve věci L. T. H. Y. vyjádřil k možnostem řešení situace takových cizinců, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří mají v České republice osobní či rodinné vazby, v jejichž důsledku by jejich nucené vycestování mohlo představovat porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vysvětlil, že úprava situace takových osob v zákoně o pobytu cizinců se nejeví jako nejlepší či nejvhodnější. Řešení je však primárně v rukou zákonodárce“.

27. Krom toho k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41, ze kterého lze citovat, že „Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010 ve věci č. 41615/07 – Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že nejlepší zájem dítěte je způsobilý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu.“
28. Jinými slovy čl. 3 Úmluvy o právech dítěte má být vykládán ve spojení s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tudíž i pro něj platí shora uvedené, tj. ochrana těchto práv je poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění. Námitky v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nemohou být důvodné s ohledem na to, že k jejich uplatnění není prostor v řízení o azylu.
29. Při posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu se žalovaný musí zabývat i tím, zda se od posledního posouzení žádosti nezměnila situace v zemi původu cizince do té míry, že by zvyšovala pravděpodobnost udělení mezinárodní ochrany v případě nového meritorního posouzení této žádosti. Muselo by se jednat o takovou změnu, která buď ve vztahu k individuálním důvodům, pro které cizinec žádá o mezinárodní ochranu, zvýší

pravděpodobnost, že bude čelit pronásledování nebo vážné újmě (např. změna politického režimu), anebo o takovou změnu obecné situace, která by takovému nebezpečí vystavila v podstatě kohokoliv (typicky vypuknutí intenzivního ozbrojeného konfliktu). Z odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti by pak mělo být zřejmé, že se žalovaný situací v zemi původu a jejím případným vývojem zabýval. Z obsahu správního spisu plyne, že žalovaný jeho součástí učinil Informaci OAMP o Turecku ze dne 6. 8. 2024 (Bezpečnost a politická situace v zemi, stav: srpen 2024) a Informaci MZV ČR, č. j. 131150-6/2023-MZV/LPTP ze dne 16. 1. 2024 k č. j. MV-110147-5/OAM-2023 (Turečtí občané kurdského původu), z nichž souhrnně vyplývá, že od doby skončení předcházejícího azylového řízení nedošlo k obecnému zhoršení situace Kurdů v Turecku. Skutečnost, že by mělo být opakované azylové žádosti vyhověno z důvodu zhoršení situace Kurdů v Turecku netvrdí ani žalobce v nyní podané žalobě. K tomuto lze uzavřít, že žalobce neuvedl a ani se neobjevily takové nové skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že došlo od posledního posouzení jeho žádosti v Turecku k takové významné změně situace, že by sama o sobě byla důvodem pro meritorní posouzení opakované žádosti žalobce.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. S ohledem na vše shora uvedené zrušil krajský soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve které bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení.
32. Ze soudního spisu soud zjistil, že žalobci vznikly náklady řízení spočívající v odměně a náhradě hotových výdajů právního zástupce za čtyři úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále jen „AT2025“). Konkrétně se jednalo o převzetí a přípravu věci, sepsí žaloby a dvě účasti u jednání u soudu v délce nepřesahující dvě hodiny. Podle § 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT2025, platí, že se za tarifní hodnotu ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního, s výjimkou věcí podle § 10b odst. 5, a dále ve věcech projednávaných podle části páté občanského soudního řádu považuje částka 88000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby 4 620 Kč. Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 450 Kč.
33. Dále přísluší jako součást náhrady nákladů řízení cestovné, které žalobce žádal přiznat za jednu cestu z Ostravy do Brna a zpět v celkové délce 2x 172 km při spotřebě 6,4 l na 100 km v celkové výši 2 760 Kč.
34. V souladu s § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT2025 je součástí náhrady nákladů řízení náhrada za ztrátu času v případě poskytnutí právní služby mimo sídlo zástupce za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. S ohledem na to, že jednalo o dvě jednání u Krajského soudu v Brně a vzdálenost mezi Ostravou a Brnem je zhruba dvě hodiny jízdy autem, přiznal soud náhradu

nákladů v požadovaném rozsahu 16 půlhodin ve výši 150 Kč za každou započatou půlhodinu.

35. Celkem tak za zastupování žalobce náleží odměna spolu s DPH ve výši 34 154 Kč.
36. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení. Jakmile rozhodnutí nabude právní moci, bude samostatným usnesením rozhodnuto o nákladech soudního tlumočníka.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 2. června 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce